

Sygn. akt I C 566/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Skowron

Protokolant: Ewelina Urbańska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013 r.

w Zgorzelcu

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda, P. M., kwotę 8.499,50 zł (osiem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od 4 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,
2. dalej idące powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.602 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 566/13

UZASADNIENIE

I. Stanowiska stron.

1. Powód, P. M., wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 8.499,50 zł (tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu oraz tytułem zwrotu wydatków poniesionych w celu ustalenia rzeczywistej wysokości szkody) wraz z ustawowymi odsetkami (od kwoty 8.199,50 zł - od 5 marca 2013 r. do dnia zapłaty; od kwoty 300 zł - od dnia wniesienia pozwu [30 kwietnia 2013 r.] do dnia zapłaty) i kosztami procesu.

2. Pozwany, (...) S.A. w S., wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. Nie kwestionując co do zasady swojej odpowiedzialności za szkodę, zarzucił, że naprawa samochodu powoda może być przeprowadzona przy użyciu części alternatywnych (nie pochodzących od producenta pojazdu).

II. Stan faktyczny.

1. 1 lutego 2013 r., w wyniku kolizji drogowej, został uszkodzony samochód A. (...), nr rej. (...). Jego właścicielem był wtedy P. M.. Sprawca szkody poruszał się pojazdem, z którym w dacie zdarzenia związane było ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w S..

2. W postępowaniu likwidacyjnym koszt naprawy samochodu A. (...), nr rej. (...), został oszacowany na kwotę 3.328,85 zł; taka też suma została wypłacona P. M..

3. Z wykonanej na rzecz P. M. kalkulacji naprawy (za przygotowanie której zapłacił 300 zł) wynikało, że koszt naprawy jego samochodu wyniósłby 11.528,35 zł.

4. Rzeczywisty koszt naprawy samochodu A. (...), nr rej. (...) (usunięcia skutków kolizji z 1 lutego 2013 r.), przy zastosowaniu nowych części oryginalnych i z uwzględnieniem średnich stawek za naprawę mechaniczno – blacharsko - lakierniczą pojazdu obowiązujących na rynku lokalnym, zamknąłby się kwotą 11.696,36 zł (w sumie tej została uwzględniona stawka podatku od towarów i usług); wykonanie naprawy przy zastosowaniu nowych części oryginalnych nie spowodowałoby zwiększenia się wartości auta.

III. Dowody i ich ocena.

1. Ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie opinii biegłego i dokumentów określonych w postanowieniach dowodowych z 13 sierpnia 2013 r. (k 55) i 6 grudnia 2013 r. (k 102).

2. Strony nie kwestionowały prawdziwości dokumentów zaoferowanych w charakterze dowodów – poza oczywiście kalkulacjami, na podstawie których każda z nich określiła należną w sprawie wysokość odszkodowania (co akurat wynikało z zajmowanych przez nie stanowisk).

3. Pozwany przyznał, że ponosi w sprawie odpowiedzialność za szkodę – fakt ten nie wymagał zatem dowodu (art. 229 k.p.c.).

4. Dwa z dołączonych przez powoda do pozwu dokumentów (zaświadczenie z 7 lutego 2013 r. [k 10] i kopia dowodu rejestracyjnego [k 11]) znajdowały się w aktach szkody złożonych przez pozwanego; w postępowaniu dowodowym zostały uwzględnione jako ich część.

5. Przygotowana przez biegłego sądowego opinia nie zawierała błędów (w takim zakresie, w jakim podlegało to kontroli Sądu – w jakim Sąd mógł to zweryfikować), nielogiczności lub niespójności pozwalających na jej podważenie; w efekcie była wiążąca dla Sądu. Wynikało z niej, że koszt naprawy samochodu powoda - przy użyciu części oryginalnych - zamknąłby się kwotą 11.696,36 zł, oraz, że wykorzystanie takich części nie spowodowałoby zwiększenia się wartości auta. Wnioski te nie były kwestionowane przez żadną ze stron; pozwany – podtrzymując swoje stanowisko, co do możliwości naprawienia samochodu za pomocą części alternatywnych – wniósł jednak o zlecenie biegłemu wykonania opinii uzupełniającej, w której koszty naprawy zostałyby wyliczone w oparciu o ceny takich właśnie części (tj. części nie pochodzących od producenta pojazdu).

IV. Rozważania prawne.

1. Źródłem odpowiedzialności pozwanego za szkodę była umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.).

2. Pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy szkody, zobowiązany był zapłacić powodowi – w ramach odszkodowania - odpowiednią sumę pieniężną (art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c.); co do zasady suma taka powinna pokryć koszty naprawy samochodu.

3. Obowiązek naprawienia szkody aktualizuje się już w momencie jej wyrządzenia; jego realizacja nie jest uzależniona od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. np. uzasadnienie uchwały SN z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, wyrok SN z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 i uzasadnienie uchwały SN z 17 maja 2007 r., III CZP 150/06); w efekcie poszkodowany może dochodzić odszkodowania na podstawie rachunków za wykonaną naprawę rzeczy albo w oparciu o prognozowane koszty jej naprawy.

4. W przypadku, gdy odszkodowanie za uszkodzenie samochodu ustalane jest na podstawie metody kosztorysowej (w oparciu o prognozowane koszty naprawy), jego wysokość podlega odpowiedniej weryfikacji: ceny części i usług przyjmuje się na poziomie obowiązującym na rynku lokalnym (por. uchwałę SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03), z uwzględnieniem kwoty podatku od towarów i usług (jeżeli poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego [por. uchwałę SN z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01 i uchwałę SN z 17 maja 2007 r., III CZP 150/06]); w rachubę – o ile ich użycie jest niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy albo gdy ich zastosowanie nie prowadzi do zwiększania wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed powstania szkody – wchodzi części nowe (por. wyrok SN z 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 i uchwałę SN z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11), a w takim zakresie, w jakim poszkodowany może dokonać wyboru warsztatu naprawczego (w szczególności – kierując się fachowością i rzetelnością technicznej obsługi oraz poziomem prac naprawczych - autoryzowanego [por. uchwałę SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03]) – również części oryginalne (pochodzące od producenta pojazdu).

5. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi do zwiększenia się jego wartości (w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem) nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy (por. uchwałę SN z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11); rolą odszkodowania jest bowiem przywrócenie poprzedniej wartości auta (w niektórych przypadkach obejmuje ono zatem oprócz kosztów (...) naprawy także zapłatę sumy pieniężnej, odpowiadającej różnicy między wartością (...) samochodu przed uszkodzeniem i po naprawie [uchwała SN z 12 października 2001 r., III CZP 57/01]) - jeżeli wykorzystanie przy naprawie części oryginalnych zniweluje (w całości albo chociaż w części) wynikającą z wypadku utratę wartości auta, to ich użycie jest jak najbardziej zasadne. Zresztą, w tych przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania (ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy [z uwzględnieniem cen części oryginalnych], a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta [por. uchwałę SN z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11]). W takich warunkach - wobec kategorycznego stwierdzenia biegłego, że naprawa auta powódki przy pomocy części oryginalnych nie doprowadziłaby do zwiększenia jego wartości - nie było potrzeby przeliczania jej kosztów z uwzględnieniem części alternatywnych.

6. Należne powodowi odszkodowanie (z uwagi na zakaz zasądzania ponad żądanie [art. 321 § 1 k.p.c.], w części obejmującej koszty naprawy pojazdu ograniczające się do sumy wskazanej w pozwie) podlegało uzupełnieniu o wydatek na poczet zleconej przez niego kalkulacji, której przedmiotem było oszacowanie wartości szkody (300 zł). Wydatek ten (jako dalszy uszczerbek w jego majątku, bezpośrednio związany z uszkodzeniem samochodu) był o tyle niezbędny, że na etapie, na którym kalkulacja ta została zamówiona, według pozwanego szkoda istniała w mniejszym rozmiarze. Zlecenie jej wykonania i poniesienie związanych z nią kosztów służyło uzyskaniu pełnego odszkodowania – w oparciu nią powód zrehabilitował pozew i wystąpił z dalszymi roszczeniami do sądu (por. uchwałę SN z 18 maja 2004 r., III CZP 24/04).

7. Do wypłaty odszkodowania - w części przekraczającej uiszczoną w postępowaniu likwidacyjnym kwotę - pozwany zobowiązany był niezwłocznie po wezwaniu przez powoda (art. 455 k.c.; por. też wyrok SN z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98). Funkcję takiego wezwania spełniał odpis pozwu doręczony pozwanemu 27 maja 2013 r. (k 20). Weryfikacja żądania i wypłata brakującej części odszkodowania nie powinna zająć pozwanemu więcej niż 7 dni; w takich warunkach odsetki ustawowe za opóźnienie należały się powodowi od 4 czerwca 2013 r. (art. 481 § 1 i 2 k.c.).

V. Koszty.

Kosztami postępowania - ze względu na to, że powód uległ tylko co do nieznaczonej części swojego roszczenia – został w całości obciążony pozwany (art. 100 k.p.c.).